

Khóc Nguyễn Tấn Tê

Nghe tin chú mày bỏ đi,
Lòng giăng mây, kéo trời Tuy Hòa về.
Mưa mù đêm San Jose,
Chơi với giọt tỉnh giọt mê xứ người.
Bốn ba đã một cuộc người,
Tám lăm mẹ mận môi ngồi khóc con.
Bàn trắng khi khuyết khi tròn,
Buồn vui, thương giận vẫn còn anh em,
Đành sao lặng lẽ đường riêng,
Để ly rượu mãi còn nguyên trên bàn,
Để anh em rót lệ tràn,
Mời nhau mà chẳng ai màng đựng môi.
Chú mày mình một bên đời,
Để ai ôm gối bồi hồi trong mơ.
Để băng khuâng mấy quân cờ,
Bonsai héo hắt, bài thơ lạc vần,
Để ta đất khách rừng rưng,
Pha bình trà nóng, ngồi nâng tách mời,
Gọi tên lệ quánh theo lời,
Uống từng quá khứ cho người muôn thu.
Bây giờ một góc rừng đau,
Lò Kho mọc một cội sầu đau thương.
Cho ta gửi gió về nguồn,
Một lời tiễn biệt theo đường Phụng Nguyên.
Chú mày đi nhé, bình yên !

USA 31/10/96
Đặng Kim Côn

